

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/28/2020
Identifikačné číslo spisu: 8718010257
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8718010257.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Martina Piovartsyho na neverejnom zasadnutí konanom 27. januára 2021 v Bratislave v trestnej veci obvineného MUDr. Q. Y. o dovolaní obvineného MUDr. Q. Y. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To/13/2019, z 25. júla 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného MUDr. Q. Y. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/38/2018, z 26. septembra 2018 bol obvinený MUDr. Q. Y. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

od bližšie nezistených hodín dňa 3. decembra 2016 do najmenej 08:30 hod. dňa 6. decembra 2016 v V. v uzamknutej plechovej pokladničke o rozmeroch 25,5cm x 17,5cm x 10cm s nalepeným papierovým štítkom a označením OV-SZD V, inventárne č. XXXX, držal krátku strelnú zbraň, česko-slovenskú samonabíjaciu pištoľ ČZ, model 70, kalibru 7,65mm Browning, výrobného čísla XXXXXX, ktorú si zadovážil a držal napriek tomu, že povolenie na jej držanie nemal, pričom uzamknutú pokladničku so zbraňou dňa 6. decembra 2016 v čase okolo 04:00 hod. v V., na ulici S. č. XX ponechal pod schodmi v zadnej časti združeného objektu V., neštátnej ambulancie a predajne E., kde ju v čase okolo 08:30 hod. našiel Q. B. z V., ktorý ju o 9:50 hod. odovzdal privolanej policajnej hliadke Obvodného oddelenia PZ Poprad.

Za to bol obvinenému podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého mu bol podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia; podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd prvého stupňa určil obvinenému skúšobnú dobu podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona obvinenému napokon uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v

súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (rozhodujúc na podklade odvolania podaného obvineným) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 9To/13/2019, z 25. júla 2019 tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Poprad v časti vo výroku o treste, pričom na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému uložil podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého mu bol podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona odvolací súd určil obvinenému skúšobnú dobu podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, pričom napokon podľa § 51 ods. 4 písm. i) Trestného zákona obvinenému uložil povinnosť zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie, argumentujúc údajným naplnením dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo obvineného na obhajobu) a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však nemôže dovolací súd meniť).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poukázal na relevantné časti odôvodnenia rozsudkov tak okresného ako i krajského súdu, ktoré sa podľa jeho názoru s jeho obhajobnou argumentáciou nevysporiadali dostatočným spôsobom. Práve nesplnenie podmienky riadneho odôvodnenia (najmä) rozsudku krajského súdu obvinený označil ako porušenie svojho práva na obhajobu zásadným spôsobom tak, ako to predpokladá označený dôvod dovolania, používajúc pritom analógiu s právnym názorom vysloveným v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 277/2019. Konkrétne, odvolací súd nedal obvinenému žiadne odpovede na niektoré z odvolacích námietok, pričom zamenil niektoré z rozsudkov, ktoré obvinený pripojil k podanému odvolaniu a na ktoré poukázal pri svojej obhajobnej argumentácii. Ak sa s takými návrhmi a prednesmi odvolací súd vôbec vyrovnal, neurobil tak riadne. Preto je obvinený názoru, že tak súd prvého stupňa ako aj odvolací súd „neposkytli Dovolateľovi súdnu ochranu v súlade s požiadavkami podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, rezignovali na jeho argumenty, alebo sa argumentmi Dovolateľa nezaoberali riadne a jeho prípad posúdili formalisticky". S poukazom na uvedené obvinený označil odôvodnenie (najmä) rozsudku krajského súdu za arbitrárne, čo podľa jeho názoru zakladá naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, obvinený dôvodil s poukazom na štyri samostatné množiny chýb, ktorých sa dopustili skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy:

- porušili § 294 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko nesprávne interpretovali pojem „zadovážiť" tak, ako je tento obsiahnutý v označenom ustanovení Trestného zákona a prisudzovali dovolateľovi aj zadovažovanie zbrane, hoci tento si zbraň preukázateľne nezadovažoval,
- totožné ustanovenie Trestného zákona porušili aj v tom zmysle, že nesprávne právne posúdili skutok z pohľadu naplnenia materiálnej stránky daného trestného činu, konkrétne jeho objektívnej stránky,
- namietaným skutkom nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona a napokon,
- nesprávne aplikovali § 38 ods. 3 a § 39 ods. 1 Trestného zákona pri ukladaní trestu obvinenému.

V konkrétnostiach, vyššie citované okruhy dovolacích námietok viažucích sa k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku spočívajú v tom, že tak z obžaloby ako i výrokovej časti rozsudku okresného súdu jasne vyplýva, že obvinený si mal zbraň aj zadovažovať. Obvinený v tejto súvislosti podrobne rozviedol dôvody a s tým súvisiace skutkové okolnosti, ktoré vylučujú možnosť, že by si predmetnú strelnú zbraň zadovážil akýmkoľvek aktívnym (nie pasívnym) konaním. Krajský súd však uvedené vôbec nezohľadnil, pričom rovnako tak absolútne opomenul vysporiadať sa s trvaním

faktickej držby zbrane obvineným spočívajúcej v časovom období troch dní. Obvinený ďalej spochybnil materiálnu závažnosť jeho konania, ktoré bolo možné (aj s poukazom na skoršie závery plynúce z českej judikatúry) právne kvalifikovať ako priestupok. Z toho dôvodu sa obvinený domáhal pred krajským súdom práve tejto právnej kvalifikácie, a to aj s odkazom na princíp ultima ratio. Krajský súd však takúto argumentáciu obvineného posúdil ako účelovú bez toho, aby sa zaoberal jej podstatou v spojení s ostatnými okolnosťami skutku, pričom opomenul aj prípadné aplikovanie zásady in dubio pro reo. Obvinený dodal, že v konaní nedošlo ani k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu, k čomu pripojil podrobný opis s tým súvisiacich skutkových okolností (nevedel, čo sa nachádza vo vrecku s vestou, bol držiteľom zbrojného preukazu skupiny „D“, pri skutku absentuje materiálny aspekt držby a i.). K uvedenému znovu pripojil obsiahle závery plynúce najmä z českej judikatúry ako aj z už v dovolacom konaní predkladaných rozhodnutí Krajského súdu v Žiline. Poukázal aj na výsledky znaleckého dokazovania, pričom sumarizujúc konštatoval, že tak okresný ako ani krajský súd na jeho totožné námietky vôbec nereagovali napriek tomu, že ich k tomu vyslovene vyzýval. Súdny vôbec nevykonali dokazovanie k okolnostiam, ako sa vôbec dostala strelná zbraň do vozidla, ktorým disponoval obvinený, nakoľko obvinený od počiatku tvrdil, že sa do predmetného osobného motorového vozidla dostala cudzím pričinením a nie jeho aktívnym konaním. Napriek tomu sa počas celú dobu držby opakovane pokúšal zistiť, či zbraň patrí svedkovi S.. Obvinený v tejto súvislosti odkázal na „napätie/konkurenciu“ a zjavný aplikačný problém medzi § 69 ods. 1 písm. a) alebo písm. d) zákona o zbraniach a strelive v spojení s § 63 označeného zákona a § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Táto konkurencia, resp. aplikačný problém spočíva v náleze a držbe cudzích zbraní alebo streliva a v čase, dokedy nálezca je povinný takýto nález nahlásiť na príslušné oddelenie PZ. Prijmúc argumentáciu okresného a krajského súdu by bola podľa názoru obvineného trestne zodpovedná akákoľvek osoba, ktorá by našla zbraň a išla by ju bezodkladne odovzdať na oddelenie PZ vozidlom a počas tejto cesty vozidlom na oddelenie PZ by príslušníci PZ našli vo vozidle nájdenú zbraň. Preto už len nález zbrane by bol trestným činom, pretože od nálezu zbrane by ju nálezca nestihol odovzdať skôr, ako bol kontrolovaný príslušníkom PZ. Skutočnosť, že obdobné prípady sa dajú riešiť s ohľadom na okolnosti prípadu a v zmysle subsidiarity trestnej represie využitím správneho práva potvrdzujú aj obvineným označené rozhodnutia Okresného súdu Svidník a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Obvinený sa takisto v odvolaní výslovne domáhal aplikácie § 39 ods. 1 Trestného zákona, avšak krajský súd sa týmto argumentom nijak nevenoval a iba „opravil“ rozsudok okresného súdu vyššie uvedeným spôsobom. Okolnosti prípadu pritom podľa názoru obvineného zjavne opodstatňovali možnosť použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona, i. e. mimoriadneho zníženia trestu.

Ďalej sa obvinený domáhal v zmysle § 318 Trestného poriadku v spojení s § 283 ods. 5 Trestného poriadku prerušenia trestného stíhania z dôvodu uvedeného v § 283 ods. 5 Trestného poriadku, nakoľko má za to, že § 294 ods. 2 Trestného zákona je v rozpore s:

- čl. 49 Ústavy SR,
- čl. 13 ods. 4 Ústavy SR ako aj
- čl. 7 ods. 1 Dohovoru.

Prípustnosť podaného návrhu na prerušenie konania obvinený odôvodnil s poukazom na ním uvádzanú duplicitnú úpravu ním spáchaného skutku. Inak povedané, skutok môže byť posúdený jednak ako zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona a súčasne aj ako priestupok na úseku zbraní a streliva podľa § 69 ods. 1 písm. a), resp. písm. d) zákona o zbraniach a strelive v spojení s § 63 zákona o zbraniach a strelive. K tomu obvinený znova zopakoval svoje právne úvahy, v ktorých sa v podstate s poukazom na zásadu ultima ratio dožadoval miernejšieho postihu, nakoľko § 294 ods. 2 Trestného zákona je v zjavnom rozpore s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko porušuje princíp proporcionality, ktorého súčasťou je v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, aj tá skutočnosť, aby bol trest primeraný trestnému činu, za ktorý je ukladaný.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že: „Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. júla 2019, sp. zn. 9To/13/2019, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v § 2 ods. 9, § 319, § 320 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ako aj § 39 ods. 1 v spojení s § 39 ods. 3 písm. e), § 294 ods. 2 Trestného zákona a v čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v neprospech obvineného MUDr. Q. Y., nar.: XX. W. XXXX, bytom: Q. XXXX/X, XXX XX V. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. júla 2019, sp. zn. 9To/13/2019, sa zrušuje. Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa

26. septembra 2018, sp. zn. 5T/38/2018. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Okresnému súdu Poprad sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol".

K dovolaniu obvineného využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad, ktorý v podanom vyjadrení uviedol v podstate nasledovné (č. l. 487 spisu):

„V uvedenej trestnej veci ... Vám oznamujem, že mám za to, že skutok, ktorý sa kládol obžalovanému za vinu sa stal a tento spáchal obžalovaný. Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že Okresný súd v Poprade správne zistil skutkový stav, ako je uvedené aj v jeho rozsudku, sp. zn. 5T/38/2018, čo bolo potvrdené aj uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9To/13/2019, ktorým bol zmenený pôvodný rozsudok súdu prvého stupňa. Zároveň mám za to, že v uvedenom konaní nebolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu v zmysle tvrdení uvedených v písomnom podnete odsúdeného. Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhujem, aby dovolací súd preskúmal podané dovolanie a s poukazom na to, že v uvedenej veci je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku navrhujem, aby súd v zmysle § 382 Trestného poriadku dovolanie odmietol, resp. v prípade určenia termínu verejného zasadnutia dovolanie v zmysle § 392 Trestného poriadku zamietol".

+ + +

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom zvoleného obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, § 373 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

+ + +

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d), Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je

dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného, a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Obvinený v kontexte jeho trestnej veci ako skutočnosť naplňajúcu dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku označil nedostatočné vysporiadanie sa s jeho odvolacími návrhmi, resp. s jeho prednesmi vykonanými jednak v konaní pred súdom prvého stupňa ako aj pred odvolacím súdom. Rozsudok krajského súdu má byť v dôsledku uvedeného ako taký nepreskúmateľný a jeho odôvodnenie údajne nesie znaky arbitrárnosti, pričom na niektoré odvolacie námietky obvineného, resp. jeho návrhy krajský súd podľa názoru obvineného napokon ani vôbec nereagoval.

Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Treba si uvedomiť, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatuje, že z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov počas celého doterajšieho trestného konania nevyplýva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech.

Najvyšší súd poznamenáva, že nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru a konštatuje, že v trestnom konaní (postupom orgánov činných v trestnom konaní či súdov) nedošlo k podstatnému - zásadnému porušeniu procesných pravidiel tak konania pred súdom (všeobecne), ako ani osobitných pravidiel upravujúcich proces dokazovania.

Čo sa týka samotnej podstaty s tým súvisiacich dovolacích námietok obvineného, najvyšší súd nezdiala ani názor obvineného o akejkoľvek „arbitrážnosti“ spočívajúcej v nedostatočnom vysporiadaní sa s námietkami obvineného odvolacím súdom.

V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Je tomu tak z dôvodu, že v dvojnásťstannom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S podstatnými a pre vec rozhodujúcimi právnymi námietkami obhajoby sa riadne vysporiadal už súd prvého stupňa a pokiaľ vôbec nechal otvorenú nejakú spornú otázku, táto bola s konečnou platnosťou v miere zodpovedajúcej „fér“ procesu, vyriešená na odvolacom súde.

O uvedenom svedčí konštatovanie obsiahnuté v úvode „analytickej“ časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, keď tento pred tým, než pristúpil k vysporiadaniu sa s odvolacími námietkami obvineného uviedol, že: „k samotnej argumentácii odvolateľa krajský súd musí konštatovať, že nejde o nové skutočnosti. Tieto skutočnosti boli prednášané už v štádiu dokazovania na hlavných pojednávaniach ...“ (viď str. 6 ods. štvrtý rozsudku krajského súdu). Ak následne najvyšší súd v detailoch porovnal dovolanie obvineného s obsahom rozsudkov tak súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu dospel k záveru, že mu nie je zrejmý dôvod, na základe ktorého obvinený usúdil, že s jeho argumentáciou sa označené súdy vysporiadali nedostatočne. Najmä krajský súd sa v tomto prípade podrobne zaoberal postupným spôsobom s jednotlivými obhajobnými námietkami, počínajúc súladom právnej vety s obsahom skutkovej vety (ktorá síce skutočne obsahuje aj kvalifikačný znak „zadovážil“, avšak vo vete právnej je správne uvedené „len“ držanie zbrane bez povolenia), rovnako tak sa podrobne vysporiadal s objektívnou i subjektívnou stránkou žalovaného skutku ako aj s argumentáciou obvineného ohľadom možnosti aplikácie materiálneho korektívu s poukazom na § 10 ods. 2 Trestného zákona, v dôsledku čoho dospel k negatívnemu záveru.

Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok okresného súdu i krajského súdu a ich odôvodnenie zodpovedajú kritériám v § 168 Trestného poriadku. Povedané inými slovami: nie je v rozpore s ústavnými i zákonnými zárukami spravodlivého súdneho procesu, ak odvolací súd v opravnom konaní čo aj len stručným konštatovaním odkáže na závery, ktoré v rámci konania pred súdom prvého stupňa ustálil okresný súd, ak si tieto ako zákonné a vecne správne osvojil.

Najvyšší súd považuje právne závery odvolacieho súdu za dostatočne preskúmateľné, nakoľko tento jednak: i) dostatočne zreteľne a jasne skutkovo vymedzil predmet konania, ii) po tomto vymedzení podal jasný a zrozumiteľný výklad konkrétnych právnych predpisov, z ktorých pri hodnotení jednak rozsudku súdu prvého stupňa ako aj odvolacích námietok vychádzal, pričom neopomenul vyjadriť vlastnú interpretáciu ním vykonaného logického a myšlienkového postupu, ktorým sa spravoval pri hodnotení námietok obvineného a napokon iii) zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom odôvodnil jeho právne závery týkajúce sa opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti záverečného úsudku súdu tak, ako je tento vyjadrený vo výrokovej časti rozsudku.

Čo sa týka odkazu na obvineným pripojenú judikatúru (menovite rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.

zn. 1To/12/2014), na ktorú odkázal v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa a s ktorou sa krajský súd vysporiadal nedostatočne keď len stručne skonštatoval, že označené rozhodnutie sa týka „diametrálne odlišného prípadu“, tak k tomu je potrebné uviesť nasledovné:

Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom označeného rozhodnutia krajského súdu a už po jeho zbežnom prezretí je na prvý pohľad zrejmé, že v konkrétnej veci išlo jednak o skutkovo úplne inú situáciu, no zároveň je obvineným označená pasáž odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Žiline v zásade pomerne výrazne vytrhnutá z kontextu. V príslušnej veci totiž vôbec nedošlo k uplatneniu materiálneho korektívu s poukazom na § 10 ods. 2 Trestného zákona, ale k uloženiu nepodmienečných trestov odňatia slobody, pričom najvyššiemu súdu sa rovnako žiada dodať, že predmetom odvolacieho konania je v prvom rade vymedzený prieskum skutkového a právneho stavu platného v dobe prvostupňového rozhodovania, pričom do úvahy sa berú i skutkové okolnosti a právne závery, ktoré prípadne existujú aj po vydaní rozsudku súdu prvého stupňa. Uvedené v spojení so skôr vyššie podrobne opísanými princípmi jednoty dvojinstančného súdneho konania a s tým súvisiacimi požiadavkami pre odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní treba vykladať za súčasného prihliadnutia na konkrétne okolnosti prípadu tak, že odvolací súd skrátka nemôže bez ďalšieho „skĺznuť“ do filipiky s každým odvolacím argumentom obvineného. O to viac, ak rovno niekoľko z argumentov obvineného predstavujú odkazy na súdne rozhodnutia. Ak by tak odvolací súd postupoval, najvyšší súd si nevie predstaviť dĺžku odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom je s mierou rozumnej istoty dôvodné predpokladať, že by takéto rozhodnutie bolo asi len ťažko prehľadné a zrozumiteľné, teda preskúmateľné. Naopak, prijímúc argumentáciu obvineného by paradoxne došlo k ním namietanej potenciálnej nepreskúmateľnosti prakticky každého rozhodnutia vydaného v opravnom konaní, ak by osobou podávajúcou opravný prostriedok bola predkladaná obsiahla právna alebo skutková argumentácia, ktorá by automaticky zakladala povinnosť súdu vyrovnáť sa s akoukoľvek, hoci len parciálne súvisiacou skutkovou alebo právnou otázkou nastolenou oprávnenou osobou. Najvyšší súd s odkazom na uvedené preto opätovne zdôrazňuje, že odvolací súd nemá odpovedať na všetky otázky, ale len na tie, ktoré sú z hľadiska jeho rozhodovania aj skutočne významné.

Čo je však podstatné: v danom prípade sa odvolací súd argumentačne vysporiadal so všetkými vecne relevantnými námietkami obvineného, čo ostatne platí aj o „opomenutí“ jeho argumentácie, resp. návrhu na prípadnú aplikáciu § 39 a nasl. Trestného zákona. Odvolací súd totiž jasne, precízne a zrozumiteľne odôvodnil výrok o uloženom treste a vysvetlil, prečo pristúpil k jeho modifikácii v porovnaní s trestom uloženým v rozsudku súdu prvého stupňa. Ak v zostávajúcom rozsahu odkázal na právne úvahy súdu prvého stupňa, s ktorými sa ako vecne správnymi stotožnil, opätovne ide o ústavne úplne konformný postup, nakoľko uvedené predstavuje plastickú ilustráciu „nepotrebnosti“ duplicitného opakovania tých právnych záverov, ktoré boli vyslovené už v skoršom konaní pred súdom prvého stupňa a ktoré si ako zákonné a správne osvojil aj odvolací súd. Ak odvolací súd takto jasne a zrozumiteľne odôvodnil aj výrok o uloženom treste, nepriamo tým odpovedal obvinenému aj na otázku, prečo nepristúpil k použitiu príslušných ustanovení o mimoriadnom znížení trestu ako sú tieto obsiahnuté v § 39 a nasl. Trestného zákona tak, ako navrhoval obvinený.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolaním možno rozhodnutie napadnúť len v takom prípade, ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa [§ 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku]. Zákon vo vzťahu k výroku o treste upravuje v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dva dovolacie dôvody (pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku chybného výroku o vine). Podľa uvedeného ustanovenia možno dovolanie podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa (obdobne 2Tdo/29/2012).

Uvedený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu o treste potom vylučuje použiť ako dôvod dovolania tak ustanovenie § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ako ani žiaden z dostupných dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku výlučne poukázaním na skutočnosť, že súdy pri ukladaní trestu nepoužili ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia

slobody.

Z obsahu podaného dovolania je pritom zrejmé, že obvinený nepriamo naznačuje pochybenie oboch vo veci skôr konajúcich a rozhodujúcich súdov práve označeným postupom, čo je ale v zmysle obsahu predchádzajúceho odseku skutočnosťou, ktorú nemožno podrobiť dovolaciemu prieskumu.

S ohľadom na uvedené možno uzatvoriť, že najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmvanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Obvinený v podanom dovolaní v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku argumentoval podrobným rozborom dôkazného stavu ako aj hodnotením vykonaných dôkazov a vyslovil vlastné právne hodnotenia a závery - odlišné od tých, ktoré boli prijaté skôr vo veci konajúcimi a rozhodujúcimi súdmi a ďalej polemizoval s naplnením objektívnej a subjektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného skutku a zároveň konštatoval aj nesúlad skutkovej vety s právnou vetou spočívajúci v tom, že skutková veta v sebe poníma aj predpoklad „zadováženia“ si zbrane.

V prípade podania dovolania obvineným nie je najvyšší súd odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať

vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže byť naplnený poukazom obvineného na to, že nebola v konaní „správne“ preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna, resp. objektívna stránka trestného činu s odkazom na ním uvádzanú vlastnú interpretáciu skutkového deja. Subjektívna stránka totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. A práve konanie uvedené v predchádzajúcej vete je následne možné plynulo „pretaviť“ do jedného z prvkov objektívnej stránky trestného činu, ktorú predstavujú okrem konania i následok a príčinný vzťah (kauzálny nexus) medzi konaním a následkom. Pri páchaní trestného činu ide vždy o ľudské konanie (resp. opomenutie konania), i. e. prejav vôle trestnoprávne zodpovedného subjektu vo vonkajšom svete, ktoré v sebe poníma tak vôľovú - vnútornú - zložku (psychické pochody, myšlienky a rozhodnutia páchatel'a) ako aj fyzickú - vonkajšiu - zložku (táto sa prejavuje buď aktívnym pohybom, resp. zdržaním sa takého „pohybu“ formou opomenutia).

Z uvedeného je zrejmé, že ak nie je v dovolacom konaní možné skúmať vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, nemožno prirodzene skúmať ani prejav tohto vnútorného vzťahu demonštrovaného v konaní páchatel'a (objektívnej stránke). V danom prípade sú oba vyššie označené obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu jasne a zreteľne vyjadrené v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe už ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť (úmysel, motív, konanie, následok a pod.) považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie a akési „prehodnocovanie“ správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Možno súhlasiť s obvineným, že súd prvého stupňa skutočne v skutkovej vete uviedol nielen držbu strelnej zbrane, ale aj jej zadováženie. Podstatné však je, že takto formulovaný skutok následne správne kvalifikoval, o čom svedčí jednak obsah právnej vety, ako aj použitá právna kvalifikácia. Napokon, s totožnou odvolacou námietkou sa už precízne vysporiadal odvolací súd; najvyšší súd napriek tomu opakuje, že aj keď skutková veta obsahuje pojem „zadovážil“, nadväzujúca právna veta už konkretizuje konanie obvineného ako „držal strelnú zbraň bez povolenia“.

Právnej kvalifikácii takto zisteného skutku rovnako nemožno nič vytknúť, nakoľko podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, kto sebe alebo inému vyrobí, dovezie, vyvezie, prepraví, zadováži, alebo drží strelnú zbraň, jej súčasť alebo komponent bez povolenia alebo bez označenia zbrane určeného na jej identifikáciu podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, alebo takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Ako je z predchádzajúceho odseku zrejmé, skutková podstata označeného trestného činu je s poukazom na použitie spojky „alebo“ formulovaná alternatívne. Inými slovami povedané, postačuje, že je naplnený niektorý z rovnakého druhu znakov skutkovej podstaty.

Inými slovami: ak môže byť objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu naplnená viacerými alternatívnymi spôsobmi konania, tak skutočnosť, že v skutkovej vete (opis skutku) je uvedený omylom „naviac“ jeden z možných alternatívnych spôsobov konania, ktorý nebol preukázaný, avšak je zároveň správne uvedený ten spôsob konania, ktorý preukázaný skutočne bol, nemožno hovoriť o nesprávnom právnom posúdení skutku, ak následne právna veta tento preukázaný spôsob konania reflektuje. Aj v takomto prípade totiž platí, že daný skutok je právne kvalifikovaný v súlade s príslušným ustanovením hmotného práva.

S poukazom na uvedené najvyšší súd námietku obvineného ohľadom nesprávnej právnej kvalifikácie zisteného skutku nemohol akceptovať a vyhodnotil ju ako nedôvodnú.

K zostávajúcej dovolacej námietke obvineného, ktorou sa domáhal aplikácie princípu ultima ratio s poukazom na zásadu subsidiarity trestnej represie najvyšší súd uvádza nasledovné:

Pokiaľ zákonodarná moc označila určité konanie za protiprávne (zločiny a obzvlášť závažné zločiny) bez možnosti úvah, či za istých okolností (pri prečine materiálny korektív) protiprávnym nie sú, potom i súdna moc musí rešpektovať vôľu zákonodarcu. Ak by súdna moc „oslobodzovala“ zločiny a obzvlášť závažné zločiny s odkazom na princíp ultima ratio, potom by sa mohla harmónia vzájomnej kontroly a rozdelenia právomoci zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci narušiť, pretože súdna moc by sama tvorila, resp. pretvárala zákony v rozpore s tým, ako ich prijala zákonodarná moc. Preto aj aplikácia princípu ultima ratio v trestnom konaní musí mať isté pravidlá, ktoré nemôžu byť založené na svojvoľnom výklade zákona súdom. Z toho vyplýva, že princíp ultima ratio možno aplikovať v rámci trestného konania vždy len v súlade s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku.

Najvyšší súd už vyslovil (R 96/2014), že princíp ultima ratio možno uplatniť len prostredníctvom materiálneho korektívu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda len pri prečinoch. Toto pravidlo je vo vzťahu k prečinom plne opodstatnené, pretože súdna moc na aplikáciu princípu ultima ratio použila zákonodarcom deklarovanú možnosť za istých okolností nepovažovať za protiprávne konanie, ktoré sa ako protiprávne javí z dôvodu naplnenia všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty konkrétneho prečinu.

Z obsahu rozhodnutia súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu je zrejmé, že obvinený bol právoplatne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona. Dotknutý trestný čin je prečinom len v prvom odseku; v ostatných odsekoch je zločinom. Preto prípadné použitie materiálneho korektívu s poukazom na § 10 ods. 2 Trestného zákona neprichádza do úvahy rovnako, ako je z materiálneho hľadiska vylúčené prípadné miernejšie (subsidiárne) posúdenie žalovaného skutku ako priestupku na úseku zbraní a streliva. O to viac, ak dovolaciemu súdu s poukazom na vyššie podrobne vysvetlený „zákaz“ skúmania správnosti a úplnosti zisteného skutku tak, ako je tento zakotvený v § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, nezostáva nič iné len skonštatovať, že súd prvého stupňa ako i odvolací súd správne ustálili, že konanie obvineného napĺňa všetky obligatorne znaky skutkovej podstaty zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona.

Najvyšší súd zároveň v zmysle uvedeného poskytol obvinenému aj odpoveď na jeho návrh na prerušenie trestného stíhania, ktorý považoval s poukazom na vyššie vyjadrené za bezpredmetný.

Žiada sa dodať, že odôvodnenie formulovaného „návrhu“ sa navyše najvyššiemu súdu javilo ako pomerne zmätočné. Vo svojej podstate ide o argumentáciu zhodnú s už skôr obvineným predstretými námietkami, ktorými sa domáhal použitia materiálneho korektívu, resp. „znovuzváženia“ alternatívy posúdenia skutku subsidiárnym spôsobom odlišným od následku spojeného s trestnou represiou v zmysle Trestného zákona (zohľadnenie dĺžky držby strelnej zbrane, k čomu pripojil vlastnú interpretáciu „príliš prísneho“ ustanovenia § 294 ods. 2 Trestného zákona).

Preto najvyšší súd nezistil naplnenie ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie obvineného MUDr. Q. Y. odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.